

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **O. S. C. R., s. r. o., IČO X**
sídlem 1. M. 2230, X R. p. R.
zastoupená advokátem Mgr. Alešem Chamrádem, LL.M.
sídlem Říční 10, 118 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti: **I. E., a. s., IČO X**
sídlem 1. M. 823, X R. p. R.
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Oblukem
sídlem Nádražní 213/10, 702 00 Ostrava

II. C. a. s., IČO X
sídlem Č. 2510/19, X P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2020, č. j. KUZZL 58808/2020, ve věci umístění stavby,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2020, č. j. KUZZL 58808/2020, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 17 600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Aleše Chamráda, LL.M., sídlem Říční 10, 118 00 Praha.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

1. Žalobkyně je vlastníkem pozemků par. č. st. X a st. X, jehož součástí je stavba s č. p. X (vše v k. ú. R. p. R.). Oba pozemky se nacházejí v tzv. bývalém výrobním areálu T. R. Pozemek par. č. st. X sousedí s veřejně přístupnou komunikací na ulici 1. m. V současné době je na něm umístěno nadzemní horkovodní vedení včetně příslušenství, které je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I a které je uvedená osoba povinna odstranit ve lhůtě 3 let od právní moci rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně – pobočky ve Valašském Meziříčí ze dne 10. 5. 2019, č. j. 13 C 64/2013-758 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 2. 2020, č. j. 11 Co 257/2019-829.
2. Osoba zúčastněná na řízení I dne 5. 2. 2020 podala žádost o umístění stavby horkovodního potrubí na pozemcích st. p. X, par. č. X, par. č. X a par. č. X, která spočívá ve výstavbě podzemního horkovodního potrubí a kabelů elektronických komunikací. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 14. 7. 2020, č. j. MěÚ-RpR/45360/2020 žádosti vyhověl a předmětnou stavbu umístil na specifikovaných pozemcích. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí brojila odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Jeho zrušení se žalobkyně domáhá podanou žalobou.
3. Žalobkyně v žalobě vznesla následující žalobní body:
 - nepřezkoumatelnost rozhodnutí, která spočívá v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami; žalobkyně v průběhu odvolacího řízení informovala žalovaného o tom, že na základě souhlasu se zábořem veřejného prostranství vydaného městem R. p. R. ze dne 12. 10. 2020 a veřejné vyhlášky z téhož dne začala realizovat stavbu vjezdu z ulice 1. m. na svůj pozemek par. č. X; jelikož se stavba vjezdu kříží se stavbou horkovodního potrubí, jedná se o zásadní změnu skutkového stavu oproti tomu, jak byl zjištěn stavebním úřadem; žalovaný na to však v napadeném rozhodnutí vůbec nereagoval; žalovaný nijak nereagoval ani na námitku žalobkyně, že se na pozemku par. č. X, pod kterým má vést stavba horkovodu, nacházejí dosud neznámé inženýrské sítě, které se pravděpodobně nacházejí ve vlastnictví žalobkyně, a to na základě činnosti jejího právního předchůdce a že žalobkyně nedala jako správce těchto inženýrských sítí souhlas s realizací záměru; tato skutečnost rovněž zapříčinila změnu skutkového stavu, a navíc způsobila nezákonnost podkladových stanovisek vydaných Městským úřadem R. p. R.,
 - stavební úřad nejednal s žalobkyní jako s účastníkem řízení, s námitkami žalobkyně se nevypořádal, toliko se k nim dle jeho slov „*stručně vyjádřil*“; tuto vadu žalovaný pominul,
 - rozhodnutí žalovaného je rozporné s § 76 stavebního zákona, konkrétně s požadavkem být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků; závěr žalovaného o tom, že se pro žalobkyni stavbou horkovodu nic nezmění, je nesprávný; žalovaný opomenul, že na základě rozsudků o vyklizení má žalobkyně získat přístup ke svému pozemku par. č. X z ulice 1. m., jednáním osoby zúčastněné na řízení I bude smysl rozsudků o vyklizení zcela popřen; osoba zúčastněná na řízení I již 15 let zneužívá svého postavení vlastníka inženýrských sítí a zcela účelově odmítá udělit žalobkyni souhlas s projekty žalobkyně (vjezd nákladních vozidel s hmotností nad 6 t k pozemkům žalobkyně,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

připojení žalobkyně na vodovod a kanalizaci), a to od doby, kdy osoba zúčastněná na řízení I zjistila záměr žalobkyně odpojit se od vodovodu a kanalizace provozovaných osobou zúčastněnou na řízení I a připojit se na konkurenční vodovod a kanalizaci; za své jednání byla dokonce osoba zúčastněná na řízení I uznána vinou ze spáchání přestupku, proto nemůže obstát tvrzení žalovaného, že do budoucna nelze předjímat zneužívání práv ze strany osoby zúčastněné na řízení I; bez možnosti vjezdu nákladních vozidel nemůže žalobkyně řádně užívat své pozemky; odkaz na Státní energetickou inspekci a Energetický regulační úřad je alibistický, neboť tyto správní orgány nemají žádnou pravomoc řešit účelové obstrukce osoby zúčastněné na řízení I; správní orgány měly do územního rozhodnutí stanovit takové podmínky realizace stavby horkovodu, které by zajistily rozumné uspořádání právních vztahů do budoucna,

- stavba horkovodu je v rozporu s územním plánem, neboť brání hlavnímu využití plochy průmyslové výroby a skladů, na které se pozemky žalobkyně nacházejí, a to právě tím, že v důsledku obstrukčního jednání žalobkyně brání stavba horkovodu vjezdu nákladních vozidel k pozemkům žalobkyně a připojení na vodovod a kanalizaci; bez nich je adekvátní hospodářské využití pozemků žalobkyně jen těžko představitelné,
 - nebyly splněny podmínky pro upuštění od ústního jednání, tím také došlo k výraznému zkrácení lhůty pro možné doplnění důkazů, konkrétně žalobkyni bylo znemožněno předložit jí navrhované odborné posouzení; stavební úřad ani žalobkyni neupozornil na to, že nehodlá akceptovat jí navrženou lhůtu 90 dnů pro doplnění podkladů.
4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl, že v napadeném rozhodnutí vypořádal všechny námitky, které byly uplatněny v souladu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a s odkazem na pravidla koncentrace řízení upravená v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (stavební zákon) nepřihlížel ke skutečnostem uvedeným v odvolání a v jeho doplnění. Stavba vjezdu, o které žalovaného žalobkyně informovala, nebyla dosud povolena stavebním úřadem, proto byla žalobkyně stavebním úřadem vyzvána k ukončení prací. Informace žalobkyně o nálezů inženýrských sítí ve skutečnosti nepředstavuje žádnou novou informaci. Jedná se o inženýrské sítě ve správě osoby zúčastněné na řízení I. Tyto sítě byly zakresleny na výkresu č. 2001/C-3 – C.3, pouze jsou reálně uloženy na jiném místě, než jsou zakresleny. Tato možnost byla stavebnímu úřadu známa, proto také stanovil v územním rozhodnutí podmínku maximální opatrnosti při realizaci stavby. Žalobkyni „nalezené“ inženýrské sítě byly ve skutečnosti vybudovány mnohem dříve, než uvádí žalobkyně. O tom svědčí jejich umístění do betonového koryta, a nikoliv do chrániček.
5. Osoba zúčastněná na řízení I ve svém vyjádření uvedla, že žaloba je nedůvodná. Žalobkyně byla účastníkem územního řízení, ač jí být vůbec neměla, neboť stavba horkovodu se nijak nedotýká jejího vlastnického práva k pozemkům. Žalobkyně má v současnosti přístup ke svým pozemkům skrze ulici Televizní, avšak s ohledem na existenci inženýrských sítí jen takovými vozidly, která jsou pro ně bezpečná. Stavbou horkovodu se to nezmění. Žalobkyni nalezené inženýrské sítě jsou ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a nejsou zakresleny v projektové dokumentaci, jelikož o nich osoba zúčastněná na řízení ví. Stavbou horkovodu nebudou nijak dotčeny. Jejich nález rozhodně není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně při realizaci vjezdu na své pozemky porušila § 79 odst. 4 stavebního zákona, jelikož si nezjistila, zda pod dotýčným pozemkem

vedou inženýrské sítě. Celá argumentace žalobkyně je ryze účelová. Dále uvedla, že je povinna odstranit nadzemní vedení horkovodu z pozemků žalobkyně, současně však musí zajistit dodávky tepla svým odběratelům (zejména přílehlému sídlišti). Proto také realizuje stavbu horkovodu na pozemcích, které nejsou ve vlastnictví žalobkyně. Stavba horkovodu nebude bránit realizaci vjezdu z ulice 1. máje, ten však bude muset zohlednit existenci horkovodu a také podmínky vyplývající ze zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon). Namítaná nemožnost realizace stavby vjezdu a připojení na jiný vodovod je dílem irelevantní a dílem nepravdivá. Při jejich realizaci je jen nutné dodržet podmínky stanovené energetickým zákonem. Obvinění ze zneužívání svého postavení odmítla. Vždy jen chrání veřejný zájem a řádný provoz energetických rozvodů. Rovněž odmítla, že by svým postupem obcházela rozsudky o vyklizení, neboť hodlá dostát povinnosti vyklidit pozemky žalobkyně, současně však musí zajistit dodávky tepla svým odběratelům. Soud nařídil odstranění horkovodního vedení z pozemků žalobkyně jen proto, že osobě zúčastněné na řízení I nesvědčil právní titul k jejich užívání. Nic víc v řízení neposuzoval.

6. Žalobkyně v replice uvedla, že až z vyjádření žalovaného zjistila, proč žalovaný považoval její námitky týkající se existence inženýrských sítí za nedůvodné. Závěr žalovaného o tom, že se nejedná o inženýrské sítě žalobkyně, je učiněn od stolu a je nepřezkoumatelný. Své vlastnictví nedoložila ani osoba zúčastněná na řízení I, z jejíhož vyjádření podle žalobkyně vyplývá, že bude i nadále bránit vjezdu nákladních vozidel s hmotností nad 6 t k pozemkům žalobkyně. V ostatním pak žalobkyně zopakovala svou argumentaci uplatněnou již v žalobě.

B. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť jen přezkoumatelné rozhodnutí může být způsobilým předmětem soudního přezkumu. Úvodem je vhodné připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se správní orgán v rozhodnutí vypořádal se všemi uplatněnými okolnostmi, a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
9. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) týkající se požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí vyplývá, že z něj musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za

nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).

10. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64), nikoli tehdy, vypořádá-li se správní orgán s obsahem a smyslem námitek, avšak toliko nereaguje na každou větu účastníka. Správní orgány dokonce nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz Ústavní soud v nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
11. Z předloženého spisu vyplývá, že žalobkyně v podání ze dne 31. 10. 2020 sdělila žalovanému, že začala s realizací stavby vjezdu z ulice 1. máje na pozemek par. č. 1333/6 a že při výkopových pracích narazila na dosud neznámé inženýrské sítě, které nebyly zakresleny v projektové dokumentaci. Žalobkyně zdůraznila, že budou pravděpodobně v jejím vlastnictví. Na podporu svého tvrzení přiložila ke svému podání smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o věcném břemeni ze dne 20. 4. 2001 uzavřenou mezi městem R. p. R. a právní předchůdkyní žalobkyně (společností T. S., a.s.). Z této smlouvy vyplývá závazek města R. p. R. umožnit právní předchůdkyni žalobkyně uložit podzemní vedení optického kabelu mj. pod pozemek par. č. X, pod kterým má vést stavba horkovodního potrubí.
12. Předestřené námitky rozhodně nelze označit za bagatelní a s věcí nesouvisející, když samotný vjezd má být realizován na totožném místě jako stavba horkovodního potrubí (nad ní) a existence inženýrských sítí ve vlastnictví žalobkyně by znamenala nemožnost umístění záměru bez souhlasu žalobkyně. I přesto na ně žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nereagoval a vyjádřil se k nim teprve v rámci svého vyjádření k žalobě (str. 3 a 4). Takový postup ale není možný. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, nelze zhojit v rámci vyjádření k žalobě. Soud totiž při přezkumu vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58 a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
13. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že předestřené námitky považoval za nepřípustné z důvodu jejich uplatnění až po uplynutí koncentračního bodu ve smyslu § 89 stavebního zákona, resp. § 82 odst. 4 správního řádu. Krajský soud v tuto chvíli nehodlá hodnotit, zdali je takový názor žalovaného správný či nikoliv, nicméně musí upozornit na to, že povinnost vypořádat se s uplatněnými námitkami se vztahuje i k takovým námitkám, které jsou z pohledu správního orgánu nepřípustné, opožděné nebo se k nim z jiného důvodu nepřihlíží. V takovém případě je správní orgán povinen vysvětlit, proč tomu tak je (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80, č. 2061/2010 Sb. NSS a ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019-69, bod 39 nebo též nález Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2018,

sp. zn. II. ÚS 1685/17, bod 39). Uvedená rozhodnutí se sice vyjadřují k povinnosti vysvětlit, z jakého důvodu vznesené námitky přesahují rozsah námitek, které je konkrétní účastník oprávněn vznést v územním (stavebním) řízení, nicméně s ohledem na totožný následek stanovený stavebním zákonem u nepřipustných námitek a opožděných námitek, lze uvedenou judikaturu použít i na případnou opožděnost námitek. V opačném případě by v zásadě nebylo možné rozlišit, zda správní orgán považoval námitky za nepřipustné, resp. opožděné (nepřihlédl k nim), nebo zda se s nimi opomenul vypořádat.

14. Bude úkolem žalovaného, aby se v dalším řízení zabýval předestřenými námitkami a posoudil jejich přípustnost ať již z hlediska jejich včasnosti, tak z hlediska přípustnosti ze strany žalobkyně. Pokud je žalovaný shledá přípustnými, bude se jimi věcně zabývat. Ať již dospěje žalovaný k jakémukoliv závěru, neopomene svůj závěr odůvodnit a uvést, z jakých podkladů při posouzení námitek vycházel.
15. S ohledem na zásadu procesní ekonomie se krajský soud dále zabýval námitkami, které je možné s ohledem na částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí přezkoumat.
16. Krajský soud předně nesouhlasí s tím, že by snad stavební úřad nejednal s žalobkyní jako s účastníkem řízení a že by se jejími námitkami nezabýval. Žalobkyně byla jako účastník řízení vyzvána k podání námitek, její námitky byly v rozhodnutí stavebního úřadu doslovně citovány a následně vypořádány (str. 4-13 a 17-18 rozhodnutí stavebního úřadu).
17. K námitce týkající se rozporu rozhodnutí s § 76 stavebního zákona krajský soud uvádí, že podle odst. 2 uvedeného ustanovení platí, že *„každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy“*.
18. Povinnost být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb zakotvená v citovaném ustanovení nepředstavuje korektiv, za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanoví stavební zákon a jeho prováděcí právní předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 9. 2012, č. j. 30 A 22/2011-67, č. 2793/2013 Sb. NSS). Jinak řečeno, pokud konkrétní záměr splňuje veškeré zákonné požadavky, nelze na základě povinnosti být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb stavbu neumístit s odůvodněním, že by snad měla stát na jiném místě, v menším rozsahu apod. To vyplývá rovněž z § 92 odst. 2 stavebního zákona, který neupravuje možnost zamítnout žádost o vydání územního rozhodnutí z důvodu nešetrnosti k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb.
19. Uvedený právní názor lze aplikovat i na projednávanou věc. Žalobkyně rozpor s § 76 odst. 2 stavebního zákona spatřuje v tom, že osoba zúčastněná na řízení I vůči žalobkyni dlouhodobě zneužívá svého postavení vlastníka inženýrských sítí a odmítá udělit žalobkyni souhlas s realizací jejích záměrů. I kdyby uvedené tvrzení žalobkyně bylo pravdivé, nemůže mít v řízení o umístění stavby horkovodního potrubí žádný význam. Stavební úřad přezkoumává umísťovaný záměr z hledisek upravených v § 90 stavebního zákona. Případné zneužití práva vlastníka technické infrastruktury mezi ně však nepatří. Proto správní orgány dospěly ke správnému závěru, že námitky žalobkyně nejsou v daném řízení relevantní. Krajský soud navíc nesouhlasí s žalobkyní v tom, že by umístěním stavby

horkovodního potrubí byl narušen smysl rozsudků o vyklizení. Ty uložily osobě zúčastněné na řízení I povinnost odstranit, resp. vyklidit pozemek par. č. X, o přístupu žalobkyně k veřejně přístupné komunikaci nacházející se na pozemku par. č. X (ulice 1. m.) soudy vůbec nerozhodovaly.

20. Krajský soud nesouhlasí s žalobkyní ani v tom, že by byl stavební úřad oprávněn stanovit v územním rozhodnutí takové podmínky, které by následně zajistily realizaci projektů žalobkyně. Stavební úřad je sice podle § 92 odst. 1 stavebního zákona oprávněn v územním rozhodnutí stanovit podmínky pro realizaci záměru, ty však mají sloužit k ochraně zájmů chráněných stavebním zákonem. V rámci nich tak nebylo možné uložit osobě zúčastnění na řízení I podmínku, aby svůj záměr upravila tak, aby umožnila žalobkyni realizaci jejích záměrů. Takový postup by byl nejen rozporný s § 92 odst. 1 stavebního zákona, ale i s § 87 odst. 4 energetického zákona. Je totiž věcí provozovatele zařízení pro rozvod tepelné energie, aby za účelem ochrany jím provozovaného zařízení či vedení stanovil podmínky pro realizaci konkrétního záměru v ochranném pásmu energetického zařízení či vedení, resp. aby za účelem jeho ochrany vyslovil nesouhlas s prováděním stavebních prací. Navíc nelze přehlédnout, že v zásadě žádná podmínka uložená v územním rozhodnutí by žalobkyni nezajistila realizaci jejích záměrů (např. uložení rozvodného zařízení do chrániče). Vždy by totiž bylo podle § 87 odst. 4 energetického zákona nutné získat písemný souhlas osoby zúčastněné na řízení I.
21. Jako nedůvodnou hodnotí krajský soud námitku týkající se rozporu stavby horkovodního potrubí s územním plánem města R. p. R. Žalovaný k této námitce uvedl, že stavba horkovodního potrubí bude umístěna na ploše Průmyslové výroby a skladů (podmíněně přípustné využití) a ploše Dopravní silniční (přípustné využití). Stavba horkovodního potrubí bude umístěna pod povrchem, proto nebude omezovat stávající využití uvedených ploch. Žalobkyně má zajištěn přístup ke svým pozemkům skrze ulici T. Žádný sjezd z ulice 1. m. v současnosti neexistuje a do budoucna jej stavba horkovodu neznemožní. Pouze bude nutné dodržet podmínky stanovené energetickým zákonem (str. 10 napadeného rozhodnutí).
22. Krajský soud se ztotožňuje s tím, jak žalovaný tuto námitku posoudil. Stavba horkovodního potrubí je podle § 2 odst. 1 písm. m) bod 2 stavebního zákona technickou infrastrukturou. Plocha Dopravy silniční má jako přípustné využití stanoveno využití pro technickou infrastrukturu. Přípustné využití je možné, pokud svým rozsahem nebo intenzitou neomezuje hlavní využití v dané ploše, kterým je silnice, místní komunikace, cyklistické stezky, zařízení veřejné dopravy a doprovodná a izolační zeleň (bod 6.1.4. územního plánu města R. p. R.).
23. Plocha Průmyslové výroby a skladů má jako podmíněně přípustné využití stanoveno v územním plánu využití pro dopravní a technickou vybavenost, a to za podmínky, že svou kvalitou konkrétní záměr nenarušuje nebo neomezuje hlavní a přípustné využití, kterými jsou průmyslová výroba, sklady, výrobní služby, stavby pro motorismus, všechny druhy staveb a zařízení průmyslového charakteru neslučitelné s obytnou funkcí i pokud mají vliv na životní prostředí, výrobní služby, jejichž produktem je hotový výrobek, občanská vybavenost (obchod, služby) náročná na plochu nebo dopravní zatížení a odstavné plochy pro automobily (bod 6.1.8 územního plánu města R. p. R.).
24. Uvedené skutečnosti jsou mezi účastníky v zásadě nesporné. Spor spočívá v tom, zda umístění stavby horkovodního potrubí omezí využití pozemků žalobkyně (výrobní činnost) a lze jej tak ve smyslu podmínek stanovených územním plánem připustit.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

25. Krajský soud nesouhlasí s žalobkyní v tom, že by stavba horkovodního potrubí omezila využití pozemků žalobkyně, které se nacházejí na ploše Průmyslové výroby a skladů. Koneckonců ani žalobkyně netvrdí, že by ji omezovala samotná stavba, ale spíše neochota osoby zúčastněné na řízení I udělit jí souhlas s realizací jejich záměrů. Tato skutečnost však nezakládá rozpor stavby horkovodního potrubí s územním plánem města Rožnov pod Radhoštěm, nýbrž je jen důsledkem faktického uspořádání staveb a problematických vlastnických vztahů v dané lokalitě.
26. Samotná stavba podzemního horkovodního potrubí rozhodně nebude tak omezující jako stávající nadzemní vedení, které brání ve vybudování sjezdu k pozemku žalobkyně par. č. X. Nad stavbou horkovodního potrubí bude možné vybudovat sjezd a rovněž i přípojky na vodovod a kanalizaci, avšak jen za podmínek stanovených energetickým zákonem (zejména pak se souhlasem osoby zúčastněné na řízení I). Přístup žalobkyně skrze ulici Televizní zůstane nedotčen. Sama žalobkyně v žalobě popisuje, že na vodovod a kanalizaci je připojena. Lze tak uzavřít, že samotná stavba horkovodního potrubí žádným způsobem neomezí hlavní využití pozemků žalobkyně.
27. K námitce týkající se upuštění od ústního jednání krajský soud předně poukazuje na § 87 odst. 1 stavebního zákona, který stanoví, že „*stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí ústní jednání, a je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě; oznámení o konání ústního jednání se doručí nejméně 15 dnů předem. Stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Upustí-li stavební úřad od ústního jednání, stanoví lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit námitky a dotčené orgány závazná stanoviska; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů*“.
28. Stavební úřad upuštění od ústního jednání odůvodnil k námitce žalobkyně tím, že žádost o vydání územního rozhodnutí poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru, poměry v dané lokalitě byly stavebnímu úřadu velmi dobře známy, neboť v ní vedl nespočet správních řízení a zmínil spisové značky některých z nich. Dále stavební úřad uvedl, že ústní jednání by s ohledem na vztah žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení I, který mu byl znám z úřední činnosti, nevedlo ke smíru mezi nimi. Proto bylo nadbytečné konat ústní jednání (str. 12 a 13 rozhodnutí stavebního úřadu). Žalovaný se s tímto posouzením ztotožnil.
29. Stavební úřad nepochybil, když od ústního jednání upustil. Z citovaného ustanovení § 87 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že není jeho povinností ústní jednání vždy nařídít. Stavební úřad pečlivě odůvodnil, z jakých důvodů by bylo ústní jednání nadbytečné a krajský soud se s ním plně ztotožňuje. Následný objev dle tvrzení žalobkyně neznámých inženýrských sítí nemá na postup stavebního úřadu žádný vliv. I kdyby se tvrzení žalobkyně ukázalo jako pravdivé, nemělo by to za následek nezákonnost postupu stavebního úřadu ohledně upuštění od ústního jednání. Při ústním jednání třebas i spojeném s ohledáním na místě samém, by jistě nedošlo k objevení žalobkyní nalezených inženýrských sítí. Při ohledání na místě samém se totiž neprovádějí průzkumné výkopové práce.
30. Krajský soud souhlasí s žalobkyní v tom, že upuštění od ústního jednání s sebou nese následek v podobě zkrácení lhůty pro uplatnění námitek. Jedná se však o následek zákonem předvídaný.

31. Žalobkyně měla k uplatnění námitek k dispozici lhůtu 15 dnů, která odpovídá § 87 odst. 1 stavebního zákona. Žalobkyně ve svých námitkách (odst. 61) uvedla, že ve lhůtě 90 dnů doplní dle jejího tvrzení zásadní odborný podklad, ze kterého vyplyne vhodné technické řešení stavby horkovodního potrubí, které současně umožní realizaci projektů žalobkyně. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že stavební úřad s ohledem na zásadu vstřícnosti zakotvenou v § 4 odst. 1 správního řádu měl žalobkyni přinejmenším sdělit, že jí navrženou lhůtu 90 dnů nehodlá akceptovat, nicméně z tohoto dílčího pochybení nelze dovozovat nezákonnost postupu stavebního úřadu. Stavební úřad nikterak žalobkyni nenaznačil, že jí navrženou lhůtu hodlá akceptovat a neuvedl jí tímto v omyl ohledně již dříve stanovené lhůty. S ohledem na skutečnost, že podle § 39 odst. 2 správního řádu není na prodloužení lhůty právní nárok, nemohla žalobkyně důvodně očekávat, že bude moci svůj odborný podklad předložit v prodloužené lhůtě. Navíc svůj odborný podklad nepředložila ani po uplynutí stanovené lhůty ani v odvolacím řízení.
32. Pro úplnost je vhodné uvést, že předmětný odborný podklad měl dle tvrzení žalobkyně nalézt takové technické řešení stavby horkovodního potrubí, které by umožnilo současnou realizaci projektů žalobkyně. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalobkyně nemohla účinně požadovat, aby osoba zúčastněná na řízení I umístila stavbu horkovodního potrubí v jiných místech ani to, aby stavební úřad zajistil prostřednictvím podmínek realizaci projektů žalobkyně (viz výše). Žalobkyní předložený podklad by tedy byl zjevně bezpředmětný.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

33. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem zaujatým krajským soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. Jelikož soud rozhodl o věci samé, nezabýval se podaným návrhem osoby zúčastněné na řízení I na zrušení usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě.
35. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl s ohledem na úspěch žalobkyně ve věci zavázán k náhradě jí účelně vynaložených nákladů. Zástupce žalobkyně soudu neprokázal, že by byl plátcem DPH. Náklady žalobkyně ve výši 17 600 Kč tvoří: zaplacený soudní poplatek za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč, odměna advokáta za 4 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a j) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby, učinění repliky k vyjádření žalovaného a k vyjádření osoby zúčastněné na řízení I a vyjádření k návrhu na zrušení rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě, kdy odměna za 1 úkon činí 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 AT, celkem 12 400 Kč, a dále náhrada hotových výdajů za 4 provedené úkony právní služby ve výši 1 200 Kč (4 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 AT.
36. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 26. dubna 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu